

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

30 אוקטובר 2018

לפני:

כב' השופטת רחל בר"ג-הירשברג – דן יחיד

עאהד מוחמד שחאתית ת.ז. 850629288
ע"י ב"כ: עו"ד חסן ח'טיב

התובע

-

1. המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ: עו"ד דנה תמר פרבר
2. ג.י. אר בזיע הנדסה בע"מ ח.פ. 512683426
3. נימרי הנדסה ותכנון בע"מ ח.פ. 512699323
ע"י ב"כ: עו"ד עמנואל שהאב
4. ע.ע. אבו ראס- חברה לעבודות בנין ופיתוח בע"מ
ח.פ. 511256141
ע"י ב"כ: עו"ד ואיל אבו אחמד

הנתבעים

פסק דין

1. התובע, מר עאהד מוחמד שחאתית, הגיש את התביעה המתוקנת שלפני כנגד החלטת פקידת התביעות לדחות את תביעתו לתשלום דמי פגיעה. הנתבע מצדו עתר לסילוק התביעה על הסף נוכח התיישנותה.

בהתאם להחלטת כבוד הנשיא אייל אברהמי מן הישיבה המקדמית השנייה, פוצל הדיון באופן שבראש תוכרע שאלת הסף בדבר התיישנות תביעת התובע ועל כן שאלה זו היא שביסוד ההכרעה כאן.

התשתית העובדתית כפי שהתבררה בבית הדין

2. התובע הוא תושב העיר דורא שבנפת חברון ויליד 10.8.1986. לגרסתו ביום 23.10.2011, שהיה יומו הראשון כעבוד בניין אצל שלוש חברות ישראליות¹ בעיר רחובות, קרס פיגום עליו עמד כתוצאה לפגיעה של מנוף. התובע ועובדים אחרים שעמדו גם הם על הפיגום נפלו מגובה ונפגעו (להלן: התאונה).

¹ הנתבעות 2 עד 4. לצורך ברור שאלת הסף לא נדרשה נוכחותם או עמדתם.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

3. ביום 22.12.2011 התקבלה בנתבע (להלן: המוסד) תביעתו של התובע לתשלום דמי פגיעה בגין התאונה. יצוין כי התביעה הוגשה באמצעות משרד בא כוח התובע כאן. המוסד מצדו החל בברור התביעה. לצורך כך התנהלה תכתובת בלתי מבוטלת בין המוסד לבין התובע, באמצעות בא כוחו, וזאת משך חודשים ארוכים. המוסד אף זימן את התובע לחקירה שהתקיימה במשרדיו בראשית חודש נובמבר 2012. במכתבה מיום 18.10.2012 הודיעה פקידת התביעות לתובע ולבא כוחו כי המוסד פנה למשרד העבודה בבקשה להמציא לו את העתקי החקירות שביצע ואשר דרושים לו לצורך מתן החלטה בתביעה. אלא ש"מאחר שאין באפשרותנו בשלב זה לקבל את החומר הנדרש, אנו נאלצים לעכב את ההחלטה בתביעתך. לידיעתך, עם קבלת החומר, אנו נחדש את הטיפול בתביעה, ועם קבלת החלטה עניינית – נודיעך".

במכתבה מיום 1.7.2013 דחתה פקידת התביעות את תביעת התובע מן הטעם שלא נמצא כי היה מבוטח במוסד במעמד של שכיר או עצמאי ו"מהנתונים שבידינו, לא הוכח קיום יחסי עובד מעביד בינך לבין ג'. אר. בזיע הנדסה בע"מ", היא החברה שהצהיר התובע בכתב התביעה לדמי פגיעה כי הייתה מעסיקתו במועד התאונה. מכאן התביעה שלפניי.

4. את התביעה לבית הדין הגיש התובע לראשונה ביום 4.10.2015, יחד עם שני עובדים נוספים שנפגעו באותה תאונה (אחד מהם קרוב משפחתו). התביעה הוגשה בגין "עיכוב בלתי סביר בתשלום דמי פגיעה". כאמור בראשית הדברים המוסד עתר לסילוק התביעות על הסף נוכח טענתו כי במועד הגשתן, שבמקרה של התובע הוא למעלה משנתיים לאחר ההחלטה בדבר דחיית תביעתו, הן התיישנו. בהתאם להחלטתי מן הישיבה המקדמית הראשונה הופרדו ההליכים. לימים הודיעו התובעים הנוספים כי אינם עומדים עוד על תביעותיהם ועל כן נותר לברר רק את עניינו של התובע. וזה כאמור פוצל כך שבראש תתברר שאלת הסף בדבר התיישנות תביעתו.

לשם שלמות הדברים אוסיף, כי התאפשר לצדדים להגיש ראיות לעניין שאלת הסף ולאחר שעשו כן קוים הליך הוכחות מלא אשר בסופו סיכמו הצדדים טיעוניהם בכתב.

גרסת התובע

5. על פי התובע לאחר קבלת החלטת פקידת התביעות מיום 18.10.2012 בדבר עיכוב ההחלטה בתביעתו המתין לחידוש הטיפול בה. בחודש ספטמבר 2014 התקבל במשרד בא כוחו חומר החקירה של משרד העבודה בדבר התאונה. בא כוח התובע העבירו למוסד במצורף למכתבו אליו מיום 18.9.2014 בו ביקש מפקידת התביעות כי תחדש את הטיפול בתביעת מרשו. משלא התקבלה כל תגובה עניינית מהמוסד לבקשה הוגשה התביעה המקורית. רק מכתב ההגנה של המוסד ובקשתו לסילוק התביעה על הסף למד כי תביעתו לדמי פגיעה בגין התאונה נדחתה בהחלטת פקידת התביעות מיום 1.7.2013 (להלן: החלטת הדחיה). החלטת הדחיה לא

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

התקבלה אצלו מעולם. בתמיכה לטענה אחרונה זו הגיש את תצהירה של הגב' פאטמה חטיב מי שמשמשת כמזכירה הראשית במשרד בא כוחו והמאשרת כי מכתב הדחיה מעולם לא התקבל במשרד בא כוחו.

גרסת המוסד

6. המוסד מצדו עומד על דעתו כי החלטת הדחיה הומצאה לתובע, באמצעות בא כוחו, כדין וזאת לכתובת שמסר על גבי תביעתו, היא כתובת משרד בא כוחו. מאחר שהתביעה על החלטת הדחיה הוגשה לבית הדין למעלה מ- 12 חודשים לאחר נתינתה והמצאתה לתובע הרי שהתיישנה ודינה אחד: סילוק על הסף. לתמיכה בגרסתו ומלכתחילה הגיש המוסד תעודת עובד ציבור מאת פקידת תביעות נפגעי עבודה, גב' יעל אהרון, המאשר כי מכתב הדחיה הומצא לתובע באמצעות בא כוחו ביום 1.7.2013. כן הגיש המוסד אישור מאתר הדואר במרשתת המאשר כי פריט דואר שמספרו RR 260040475 IL "התקבל למשלוח בתאריך 3.7.2013 באמצעות יחידת הדואר המרכזי אשר בירושלים. דבר הדואר נמסר ליעדו בתאריך 10.7.2013 באמצעות יחידת הדואר כפר כנא אשר בכפר כנא" (נ/1). סמוך לשיבת ההוכחות הראשונה איתר המוסד אישור על משלוח דברי דואר במרוכז הכולל את מכתב הדחיה ששלח לתובע, באמצעות בא כוחו, ביום 3.7.2013. האישור התקבל כראיה בתיק (נ/2), לאחר שהתאפשר לתובע, לבקשתו, לעיין במסמך המקור. בתום ישיבת ההוכחות הראשונה ומשהתברר כי על אותו אישור מרוכז מופיע שמו של התובע וכתובת בא כוחו, ומתוך רצון לוודא כי לא זה הטעם לטענות התובע. דהיינו שהמוסד מיען את מכתב הדחיה לתובע עצמו אולם שלח אותו לכתובת בא כוחו וזה מקור 'התקלה'. לשון אחרת, בא כוח התובע לא קיבל את המכתב שכן השם שהופיע על גבי המעטפה היה דווקא של התובע ולא שלו. על כן התרתי למוסד להשלים עניין זה בתעודת עובד ציבור נוספת. בהתאם הוגשה תעודת עובד ציבור מאת מרכז מחלקת הדואר, מר אריאל ישראלי שהוא האחראי על משלוח דואר בסניף המוסד בירושלים. מר ישראלי הצהיר, בין היתר, כך:

"...מכתבים רשומים מוכנסים למעטפה על גבה נרשם השם והמען שרשומים במכתב עצמו.

3. במכתב ששלח המוסד לתובע ביום 1/7/13...נרשם:

לכבוד: מר עהאד שחאתית

באמצעות עו"ד אמיר א. סלימאן

ת.ד. 2411 כפר כנא 16930

4. לפיכך אותו רישום נרשם גם על גבי המעטפה של הדואר הרשום שנשאה את המכתב.

5. עובדי הדואר רשומים במסמך מרוכז הנקרא "אישור על משלוח דברי דואר רשומים

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

במרוכז", את שם הנמען והכתובת בהתאמה לאמור בסעיף 3, לפיכך באישור המרוכז מיום 3/7/13 (נ/2) נרשם שמו של התובע והמען אליו המכתב נשלח....

7. איננו מבקשים או מקבלים אישורי מסירה כלל, ופקיד תביעות שמעוניין לבדוק אישור מסירה, בודק עם עובד דואר את קוד המשלוח ובודק בעצמו באתר הדואר".

7. בבית הדין נחקרה המצהירה מטעם התובע, גב' פאטמה חטיב ונותנת תעודת עבוד הציבור הראשונה גב' יעל אהרון. התובע ויתר על חקירתו של נותן תעודת עובד הציבור הנוספת מר ישראל (ראו: הודעת התובע מיום 26.10.2017).

דיון

8. תקופת ההתיישנות הרלוונטית להליך - המסגרת הנורמטיבית: המועד להגשת תביעה על החלטת פקיד התביעות קבוע בתקנה 1(ב) לתקנות הביטוח הלאומי (מועדים להגשת תובענות), התש"ל-1969 שזו לשונה:

"החליט המוסד בתביעה ונמסרה לתובע הודעה על כך, תוגש תובענה לבית הדין לעבודה תוך שנים עשר חודשים מיום מסירת ההודעה לתובע או מיום תחילתן של תקנות אלה, הכל לפי המאוחר יותר" (להלן: תקנה 1(ב) לתקנות המועדים).

על פי פסיקת בית הדין הארצי על המוסד הטוען לחלוף המועד להגשת התביעה בבית הדין האזורי, הנטל להוכיח כי לתובע נמסרה הודעה כאמור, לרבות המועד שבו נמסרה ההודעה לתובע ושממנו מתחיל מניין שניים עשר החודשים להגשת התביעה (עב"ל (ארצי) -41882-03-14 הרצל צרור – המוסד לביטוח לאומי (18.5.2105) (להלן: עניין צרור). בעניין צרור אימץ בית הדין הארצי חזקה עובדתית (הניתנת לסתירה) של הגיון וניסיון חיים המלמדים שככלל, דבר דואר שנשלח לפי פרטי מען תקינים מגיע לנמען תוך פרק זמן סביר (להלן: חזקת ההמצאה). כן נפסק כי את החזקה העובדתית האמורה יש לשקול יחד עם כלל הראיות והנסיבות, תוך התחשבות בכך כי עסקינן בהוכחת יסוד שלילי. דהיינו שעל התובע להוכיח שהודעת המוסד לא הגיעה אליו. יסוד שמעצם טיבו קשה יותר להוכיח ועל כן ועל מנת להוכיח אותו נדרשת כמות ראיות קטנה יותר.

מן הכלל אל הפרט

9. מען מכתב הדחיה תקין, נשלח בדואר רשום והגיע ליעדו: נפתח בכך שהכל מסכימים וגם התובע כי המען שנמסר בתביעה לדמי פגיעה כמען להתקשרות עם התובע הוא זה של משרד בא כוחו בכפר כנא וכי מען זה נרשם באופן נכון ותקין על גבי מכתב הדחיה. ואוסף שגם על גבי האישור על דברי משלוח דואר רשומים במרוכז (נ/2).

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

במסגרת חקירתו את הגב' אהרון כמו גם בסיכומיו הוביל התובע קו חקירה וטיעון לפיהם לא עלה בידי המוסד להוכיח כי מכתב הדחיה אכן נשלח בדואר לא כל שכן בדואר רשום. זאת על שום שלשיטתו פקידת התביעות לא יכלה לאשר זאת. לכך התווספו דוגמאות למכתבי דחייה שהגיש לתיק בית הדין (ת/2) המלמדות כי המוסד נוהג להדביק על גבי מכתב הדחיה מדבקה הזזה למדבקה שבאישור הדואר (כלומר את מספר המכתב הרשום). זאת על מנת לקשור בין מכתב הדחיה לבין מספר דבר הדואר. משלא נעשה כן בעניינו של התובע לא ניתן לקשור גם כאן בין מספר דבר הדואר לבין מכתב הדחייה. לשון אחרת, מניין שנים עשר החודשים להגשת התביעה כלל לא החל והתביעה לא התיישנה.

10. דעתי היא כי דין טענות התובע דחייה. ראש וראשית אזכיר כי התובע ויתר על זכותו לחקור את עובד מחלקת הדואר ועל אף שבית הדין התכנס במיוחד לצורך חקירת נותנת תעודת עובד הציבור הראשונה. על כן וכבר מטעם זה יש לקבוע כי נסתרה טענתו שמכתב הדחייה לא נשלח ואף בדואר רשום. זאת בפרט מקום בו עלה בידי המוסד להוכיח כי מכתב הדחייה נמסר לבא כוחו עוד ביום 10.7.2013 (נ/1). התביעה המקורית הוגשה לבית הדין רק ביום 4.10.2015. כלומר בחלוף הרבה יותר מ- 12 חודשים ממועד המצאת מכתב הדחייה. אולם גם בלא קשר לאי חקירת עובד מחלקת הדואר דעתי היא כי עלה בידי המוסד להוכיח באופן פוזיטיבי כי שלח את מכתב הדחיה בדואר רשום וכי זה הגיע ליעדו ביום 10.7.2013.

אמנם נכון הוא כי הגב' אהרון לא הייתה בקיאה בהליכי משלוח הדואר באמצעות דואר ישראל שכן העידה כי "אני מקפלת את המכתב שמה במעטפה ושולחת, יש לנו ארגז שכל הפקידות שמות ומגיע איש הדואר ולוקח ומשם והלאה אין לי מושג מה קורה. אני לא יכולה לעקוב אחרי הדואר שנשלח אלא אם הכתובת לא נכונה זה חוזר אלינו" (עמ' 11, בשורות 6-8). אלא שדעתי היא כי אין 'להפוך את היוצרות' ולדרוש מהמוסד להתמודד עם כל טענה קלושה ככל שתעלה לא כל שכן כזו שאינה נתמכת בדבר והיא בחזקת אפשרות רחוקה ולא סבירה. אין כל יסוד להניח כי דווקא מכתב הדחיה של התובע לא מצא את דרכו למשלוח בדואר ישראל. לא כל שכן כאשר המוסד מוכיח כאמור באופן פוזיטיבי כי לא זה מצב הדברים. זאת הן באמצעות האישור על משלוח מכתב הדחיה בדואר רשום (נ/2) למען תקין ונכון והן באמצעות אישור דואר ישראל בדבר מסירת מכתב הדחייה לנמען (נ/1). למעשה דומה שהמוסד כלל לא נדרש לחזקת ההמצאה שנקבעה בעניין צרור שכן הוכיח בפועל את מסירת כתב הדחייה לתובע.

מעבר לדרוש בפרק זה אוסיף כי ערה אני לכך שהמוסד לא הניח על שולחן בית הדין את אישור המסירה עצמו של מכתב הדחייה, וכי על התנהלות מסוג זו מתח בית הדין הארצי ביקורת בעניין צרור. אין אלא לקוות כי הדברים ייושמו לעתיד לבוא.

11. זאת ועוד. כפי שהראיתי לעיל גב' אהרון העידה ועדותה נאמנה עלי כי לו היה נמצא פגם כלשהו במשלוח מכתב הדחיה היה זה חוזר אליה לטיפול ולא זה מצב הדברים. תמיכה נוספת

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

להמצאת מכתב הדחייה לתובע כאמור וכן לעדותה של גבי אהרון מצאתי דווקא בעדותה של גבי חטיב. העדה אישרה לא רק את המען המופיע על גבי מכתב הדחייה כנכון, וזאת פעם אחר פעם, אלא את העובדה שכל הדואר הממוען לתא הדואר שאליו נשלח מכתב הדחייה מגיע אל מי מעובדי המשרד וגם אם השם המופיע על גבי המעטפה הוא לאו דווקא של עורך הדין או אפילו שגוי (עמ' 7, בשורות 20 ו- 27-28). ערה אני לחלקה הנוסף של עדותה של גבי חטיב ולפיו מכתב הדחייה פשוט לא הגיע למשרד בא כוח התובע. אלא שדעתי היא כי מדובר בלא יותר מהנחה שלא בוססה בראיות אובייקטיביות כלשהן ואף בעדות 'מטעם'. העדה העידה בבית הדין בשלהי שנת 2017 לגבי מכתב שנשלח ארבע (!) שנים קודם לכן. דומה שלא צריך להכביר מילים על האפשרות המעשית של העדה (או כל אדם אחר), ובפרט אצל מי שהעידה על עצמה שעוסקת באופן יום יומי בכל הדואר המגיע למשרד בו היא מועסקת (עמ' 6, בשורות 6 – 18) לזכור האם ראתה ארבע שנים קודם לכן את מכתב הדחייה אם לאו. ניסיונה לטעון אחרת איננו משכנע מה גם שלא יכולה הייתה לספק הסבר מניח את הדעת לייחודו של עניינו של התובע דווקא, מבחינת הדואר המגיע למשרד בא כוחו. והכל בהנחה שעדותה לפיה דווקא היא כעובדת הבכירה ביותר במשרד עוסקת בעבודה שנדמית כטכנית ביסודה – קבלת דואר ופתיחתו – מבלי שהיא נעזרת כלל בעובדות הנוספות במשרד (עמ' 6, בשורות 6 – 10) היא אכן עדות המשקפת את מצב הדברים לאשורו. אוסיף מיד כי לא שוכנעתי בכך כלל ועיקר והתרשמתי היא כאמור כי מדובר בעדות מטעם מובהקת.

12. **כל המכתבים שנשלחו לתובע הגיעו לייעדם:** לכל האמור מצטרפת העובדה כי כל המכתבים שנשלחו אל התובע באמצעות בא כוחו קודם למכתב הדחייה הגיעו לייעדם וכך הוא מאשר בצרופות הנרחבות לכתב התביעה. כלומר טענתו היא שעל אף שכל המכתבים נשלחו לאותו מען והגיעו לייעדם הרי שהמכתב היחיד שלא הגיע ליעדו הוא דווקא מכתב הדחייה. אלא שמדובר בטענה מוקשית שלא הוצג כל טעם או ראיה התומכים בה ולמעשה וכפי שהראתי ההפך הוא הנכון.

13. **תביעה בעילת עיכוב בלתי סביר:** בסיכומיו ממשיך התובע וטוען כי עצם הגשת תביעתו המקורית בעילה של "עיכוב בלתי סביר בתשלום דמי הפגיעה" מלמדת מאליה כי דבר מכתב הדחיה לא היה ידוע לו שכן לא קיבל אותו. אין בידי לקבל טענה זו. כפי שנקבע בעניין צרור אין להניח כדבר שבעובדה שכל מכתב של המוסד גורר אחריו תביעה, שכן ניסיון החיים מלמד שלא תמיד כך הוא. יש שתובעים משלימים עם החלטות המוסד, אף שהן פועלות נגדם, ומטעמים כאלו ואחרים בוחרים שלא לתקוף אותן בבית הדין. הדברים יפים בשינויים המחויבים גם כאן. התובע ניהל במקביל להליך זה יחד עם התובעים הנוספים הליך נזיקי בבית המשפט המחוזי בחיפה (ת.א. 11-02-47477) ועל כן יתכן שמטעמיו בחר לקדם דווקא אותו.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

14. **טענת ההתיישנות והליך סוציאלי**: חלק ניכר מסיכומי התובע מוקדשים לטענה כי בנסיבות העניין אין זה ראוי שהמוסד יעלה את טענת ההתיישנות וממילא היא הועלתה בניגוד לנהלים הפנימיים. אתחיל דווקא מהסוף ואומר כי טענת 'חוסר הסמכות' נזכרה לראשונה בסיכומי התובע והיא בבחינת הרחבת חזית אסורה. אולם על פי המוסד גם לגופה היא שגויה. לטענתו אין לו שיקול דעת בנוגע למועדים ואישור מנהל הלשכה המשפטית נחוץ דווקא במקרים גבוליים שבהם המוסד מבקש לוותר על העלאת טענת ההתיישנות מטעמים המנויים ומפורטים בנוהל פנימי בעניין זה. אלא שלא זה מצב הדברים כאן. כך דומה שהפסיקה אליה מפנה התובע גם היא אינה משקפת עוד את הלך הרוח הנוכחי ואין זה נכון כי רשות ציבורית תטען טענת ההתיישנות רק במקרים נדירים (ראו והשוו: הנחיות פרקליט המדינה בדבר העלאת טענת ההתיישנות בהליכים בהם מעורבת המדינה - הנחיה מספר 16.8).

לגוף הדברים תמימת דעים אני עם התובע כי קבלת טענת ההתיישנות צריכה להישקל בזהירות ויתכן שביתר שאת בהליך מחום הביטחון הסוציאלי לא כל שכן אם משמעותה היא סגירת הגולל על אפשרות הגשתה. יחד עם זאת 'המדיניות' שמציע התובע מעקרת מכל תוכן את המועדים הקבועים בדין להגשת תובענות ואף את התכלית שביסוד תשלום הגמלה שהיא כידוע, ליתן מענה לצורכי קיום שוטף של מבוטח תוך שמירה על המסגרת התקציבית של המוסד. משכך, בחר המחוקק להגביל את האפשרות של מבוטח לעתור לתשלום זכויות בחלוף זמן רב וכן הגביל את האפשרות לתשלום רטרואקטיבי שאין בו כדי למלא אחר התכלית.

15. **הארכת מועד**: בסיכומי התייחס המוסד לאפשרות הארכת המועד להגשת תביעת התובע וטען כי זו אינה אפשרית מבחינה משפטית. דומה שהמוסד הדריך עצמו לפי ההלכה המשפטית ששררה עת כתב את סיכומיו. קרי, טרם מתן פסק דינו של בית הדין הארצי מן העת האחרונה בה שונתה ההלכה ונקבע כי תקנה 125 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב – 1991 חלה גם על תקנה 1(ב) לתקנות המועדים (ראו עב"ל (ארצי) 59462-12-15 **מוניקה מאלו** – **המוסד לביטוח לאומי** (24.8.2018)). לא למותר להוסיף כי התובע עצמו לא עתר להארכת המועד ולא הניח תשתית עובדתית בעניין זה.

מכל מקום בשים לב למשך האיחור בהגשת התביעה, למעלה משנתיים מהמועד בו נמסר מכתב הדחיה ומבלי שהוצגו טעמים אובייקטיביים לאיחור הניכר בהגשת התביעה. ובהתחשב בשנים הרבות שחלפו מאז התאונה עצמה ובמורכבות העניין המערב לא פחות משלושה צדדים נוספים, דעתי היא כי בשל האיחור הניכר בהגשת התביעה אפשרות ההתגוננות של המוסד מפני התביעה נפגעה בדרך של ממש. על כן ספק רב אם היה מקום להאריך את מועד הגשת התביעה גם לו נטענה הטענה. אטעים בהקשר זה כי עיון במערכת הממוחשבת מלמד כי התביעה הנזיקית לא הסתיימה בפסיקה לגוף העניין כך שלא יהא בידי המוסד להיעזר בפסיקת בית המשפט המחוזי בדבר נסיבות התאונה. אזכיר עוד כי גם למן המועד בו לשיטת

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ב"ל 2098-10-15

התובע הוא הגיש את בקשתו למוסד לחידוש הטיפול בתביעתו (מכתבו מחודש ספטמבר 2014) ועד להגשת התביעה לבית הדין חלפה שנה ומעלה מבלי שניתן גם להתנהלות זו טעם סביר וגם בכך יש כדי להטות את הכף אל עבר אי הארכת המועד להגשת התביעה.

ערה אני לכך שמדובר בתובע שנמנה עם אוכלוסייה מוחלשת. אלא שבמקרה זה הוא יוצג למן ראשית ההליך הן לפני המוסד והן בהליך הנזיקי. אזכיר כי תביעתו למוסד הוגשה תוך זמן קצר מאד מהתאונה ועל כן לא מצאתי שעצם השתייכותו לאוכלוסייה מוחלשת הקשתה בנסיבות העניין על מימוש זכויותיו. אין זאת אלא שמטעמיו לא הפגין שקידה מספקת במיצוי התביעה שהגיש למוסד.

16. **סוף דבר:** על יסוד כל האמור הריני קובעת כי דין טענת ההתיישנות שהעלה המוסד להתקבל. בנסיבות אלה התביעה נדחית.

לנוכח היותו של ההליך מתחום הביטחון הסוציאלי, איני עושה צו להוצאות.

17. **זכות ערעור:** על פסק דין זה ניתן לערער לפני בית הדין הארצי לעבודה בתוך 30 ימים מיום שיומצא לצדדים.

ניתן היום, כ"א חשוון תשע"ט, (30 אוקטובר 2018), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

רחל ברי"ג-הירשברג, שופטת

